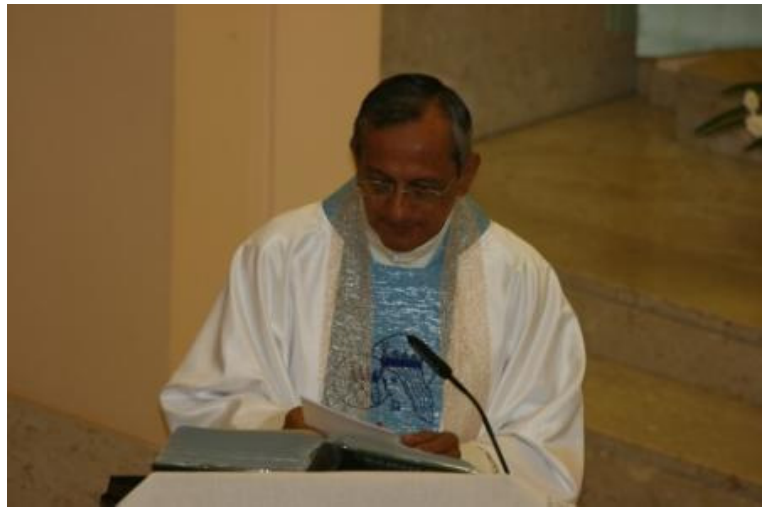

De Eucharistie als opening van deze belangrijke plenaire zittingen.

Persbureau 2008-09-18

Het is de Eucharistie die "bron en hoogtepunt is van het leven en van de zending van de Kerk" waarmee deze belangrijke plenaire zittingen van het 22ste Algemeen Kapittel geopend wordt, zo sprak de algemeen Overste in zijn homilie deze morgen. Deze viering waarmee het Kapittel gestart wordt is "teken en stuwkracht om te groeien naar de zin van het mysterie, om te groeien in aanbidding tot God, in communio met Zijn Liefde, in persoonlijke groei en in het engagement tot transformatie van de wereld."

Daarna verwees Don Chávez naar het wonder van "talen" te Babel en op Pinksteren. Te Babel "sprak iedereen dezelfde taal, maar toch verstond men elkaar niet: het volk geraakte verstrooid. Terwijl op Pinksteren spreekt iedereen een andere taal en toch verstonden ze elkaar en werden ze een nieuw en uniek volk."

Het is interessant om de realiteit van vandaag te lezen in het licht van deze twee modellen. Door een toren te bouwen, wil men macht en aanzien verwerven, terwijl in het tweede model de mensen God en Zijn weken loven. Zij denken er dus niet aan, zo zegt Don Chávez, "naam te maken", maar om "Gods Naam" te verkondigen. Babel en Pinksteren zijn dus nog altijd twee reële werkvelden.

De Heilige Geest werkt vooral in mensen en gemeenschappen die geloven en voor Hem openstaan en die een alternatief model bieden tegenover de dominante cultuur. De Algemeen Overste vraagt zich af "hoe de mensen kunnen bevrijd worden uit deze woestijn van morele ontredde, van de leugen, de droefheid, het egoïsme, de eenzaamheid, van de teleoorgang van de zin van het leven en van de wanhoop. Hoe kunnen we hen brengen naar 'groene weiden' en naar de 'bron van het leven'? We kunnen hen maar overtuigen door geloofwaardig en aantrekkelijke getuigen te zijn van de vreugde van het gelovig zijn."

Volgens Don Chávez, is het noodzakelijk deze spirituele dimensie van Pinksteren opnieuw te veroveren. "Het is niet de hedendaagse crisis in de Kerk die me ongerust maakt. Waar ik voor vrees is dat *het religieus leven geen betekenis meer heeft en dat de religieuzen niets te bieden meer hebben en niets te zeggen. Dat ze niet spiritueel meer zullen zijn.*"

"Ons salesiaans leven kan niet akkoord in goedkope oplossingen, in compromissen, in gemakkelijke overeenkomsten om tegemoet te komen aan de leegte. " We moeten dus "hoog mikken" en "klare taal" spreken,

dus openlijk zeggen wie we zijn, wat we willen, wat we vragen, zonder de eisen ervan te verzwakken.